

PARDUOTA DAUGIAU NEI 17 MILIJONŲ KNYGŲ

LARS KEPLER

NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Detektyvo
Jono Linos serija

//
*Jo Nesbø lygio
rašytojas.*

- THE SUNDAY TIMES

Jei jis prakalbės – dar
viena mergina mirs

VEIDRODŽIŲ ŽMOGUS

obuolys.

LARS KEPLER išleistos knygos

Hipnotizuotojas

Košmaras

Ugnies liudininkas

Smėlio žmogus

Persekiotojas

Triušų medžiotojas

Lozorius

Veidrodžių žmogus

Voras

LARS KEPLER

VEIDRODŽIŲ ŽMOGUS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
ROBERTA GILYTĖ

Pro purvinus klasės langus Eleonora mato, kaip stiprus vėjas neša pakelės dulkes, lenkia medžius ir krūmus.

Vėjo genamos dulkės primena iš mokyklos tekančią purviną ir begarsę upę.

Suskamba skambutis. Mokiniai susirenka savo knygas ir sąsiuvinius. Eleonora atsistoja ir paskui kitus išeina į rūbinę.

Ji pastebi savo draugę Dženę Lind, stovinčią priešais spintelę ir besisagstančią striukę.

Merginos veidas ir šviesūs plaukai atspindi įlenktose skardinėse spintelės durelėse.

Dženė graži, šiek tiek išsiskirianti iš kitų. Pažvelgusi į jos išraiškingas akis Eleonora susijaudina ir parausta.

Dženė yra menininkė fotografė, vienintelė vidurinėje mokykloje skaitanti knygas. Praėjusią savaitę Eleonora ją pasveikino šešioliktojo gimtadienio proga.

Niekas nemano, kad Eleonora graži, ir ji pati tai supranta. Nors Dženė kartą minėjo, jog norėtų sukurti Eleonoros portretų seriją.

Tai nutiko, kai po kūno kultūros pamokų jos maudėsi duše.

Eleonora pasiima savo daiktus ir kartu su Džene išeina iš mokyklos.

Kieme palei baltą mokyklos fasadą vėjas pusto smėlį ir pernykščius lapus.

Virvė plakasi į vėliavos stiebą.

Dženė nueina prie dviračių stovėjimo aikštelės, sustojusi kažką sušunka, susierzinusi ima mosikuoti rankomis ir palikusi dviratį nužingsniuoja. Jo padangas pradūrė Eleonora. Manė, kad tada galės padėti Dženei parsinešti daiktus ir palydėti ją iki pat namų.

Jos vėl galėtų kalbėtis apie portretus ir juodai baltas nuotraukas, primenančias šviesos skulptūras.

Ji neleidžia savo vaizduotei įsisiūbuoti ir nesusvajoti apie pirmąjį judviejų bučinį.

Eleonora paskui Dženę dviračiu važiuoja pro Bakveleną.

Prie lauko kavinių staliukų niekas nesėdi, vėjyje siūbuoja balti skėčiai.

Siaurame šaligatvyje palei Eriko Bergo gatvę Eleonora nuo Dženės laikosi maždaug dviejų šimtų metrų atstumu.

Debesys slenka prie pat eglių viršūnių.

Vėjo gūsis pašiauria ir suverčia ant veido Dženės plaukus.

Merginoms už nugarų lieka paskutiniai gyvenvietės pastatai ir stadionas. Dženė perina gatvę ir keliauja kita kelio puse.

Pro debesis prasiskverbia saulė ir jų šešėliai užkloja giraitę.

Dženė gyvena Forše, gražioje viloje, prie pat vandens.

Kartą Eleonora daugiau nei valandą stovėjo prie jos namų. Ji rado dingusią Dženės knygą, kurią pati ir buvo paslėpusi, bet nedrįso paskambinti į duris ir galiausiai įdėjo ją į pašto dėžutę.

Dženė stabteli po nutįsusiais elektros laidais, prisidega cigaretę ir keliauja tolyn. Blizgančios rankogalių sagos žybsi šviesoje.

Už sąvęs Eleonora išgirsta garsų variklio burzgimą.

Pro šalį dideliu greičiu triukšmingai pralekia sunkvežimis su Lenkijoje registruotais numeriais.

Kitą akimirką sucypia stabdžiai ir sunkvežimio priekaba ima slysti į šoną. Prieš vairuotojui sustabdant sunkvežimį, jis stačiu kampu pasiekia kelkraštį, nuriada žolės pakraščiu ir užvažiuoja ant pėsčiųjų tako tiesiai už Dženės.

– Po paraliais! – toluomoje sušunka Dženė.

Nuo mėlyno priekabos brezento lašėdamas vanduo palieka tamsias žymes ant purvino grindinio.

Atsidaro kabinos durys ir išlipa vairuotojas. Apsisiautęs juoda odine striuke su keistomis dėmėmis ant nugaros.

Garbanoti jo plaukai beveik siekia pečius.

Dideliais žingsniais jis artinasi prie Dženės.

Sunkvežimio variklis įjungtas, pro išmetamąjį vamzdį aukštyn kyla plona dūmų gija.

Sustojęsi Eleonora mato, kaip vairuotojas trenkia Dženei tiesiai į veidą.

Atsilaisvina keli priekabos diržai, ir brezento dalis, plevėsuodama vėjuje, Eleonorai užstoja Dženę.

– Ei, – sušunka Eleonora ir žengia pirmyn. – Ką sau galvoji?

Kai priekabos tentas nusvyra, Eleonora pamato prie pat sunkvežimio ant šaligatvio gulinčią parkritusią Dženę.

Gulėdama ant nugaros mergina pakelia galvą ir sumišusi nusišypso, parodydama kruvinus dantis.

Palaidi brezento galai šiurena vėjuje.

Drebančiomis kojomis Eleonora žengia į griovį. Suvokia, kad turi paskambinti policijai, ir išsitraukia telefoną, bet jos pirštai taip virpa, kad jis išslysta iš rankų ir nukrenta į piktžoles.

Ji pasilenkia, susiranda telefoną ir, pažvelgusi pro priekabos apačią, išvysta vairuotojo keliama besispardančią Dženę.

Pasigirsta automobilio garso signalas, Eleonora atsistoja ir puola bėgti paskui sunkvežimį.

Vairuotojas nusišluosto į džinsus kruvinas rankas, saulėje sužiba veidrodiniai jo akinų stiklai. Jis įlipa į kabiną, užtrenkia duris, įjungia bėgį ir pradeda važiuoti, bet vienas

sunkvežimio ratas vis dar rieda šaligatviu. Sušnara išdžiūvusi pakelės žolė, kai sunkvežimis, išvažiuavęs į kelią, padidina greitį.

Uždususi Eleonora sustoja.

Dženės Lind nebėra.

Ant žemės guli sumindyta cigaretė ir kuprinė su vadovėliais.

Tuščiamo kelyje sklando dulkės, jų sukuriai lakioja po laukus ir palei sodybų tvoras.

2

Dženė Lind guli mažoje medinėje valtėlėje tamsiame ežere. Valtį supa atriedančios bangos.

Ji pabunda iš sapno ir susilaiko nesusivėmusi.

Dugnas siūbuoja.

Jai skauda pečius, riešai dega.

Ji suvokia esanti sunkvežimyje.

Mergina surišta, o burna užklijuota lipnia juosta. Ji guli ant šono virš galvos surištomis rankomis.

Jai sunku kažką matyti, tarsi akys dar neatsimerkė po miego.

Pabiri šviesos spinduliai skverbiasi pro brezentą.

Ji sumirksi ir regėjimo laukas išsilygina.

Dženei siaubingai bloga, baisiai skauda galvą.

Didžiulės padangos triukšmingai rieda asfaltu.

Jos rankos tvirtinimo dirželiu pririštos prie plieninio priekabos rėmo.

Dženė mėgina suvokti, kas įvyko.

Mergina sumušta gulėjo ant žemės, jai prie nosies ir burnos buvo pridėtas šaltas skuduras.

Ją užplūsta nerimas.

Dženė pažvelgia žemyn – jos suknelė iki juosmens suplėšyta, bet ji vis dar su pėdkelnėmis.

Sunkvežimis važiuoja lygiu keliu, vienodu greičiu.

Dženė beviltiškai ieško pagrįsto paaiškinimo ar kokios nors šio nesusipratimo priežasties, bet galiausiai suvokia, kas iš tiesų atsitiko. Vienintelis atsakymas yra tas, kad ji atsidūrė tokioje padėtyje, kuri labiausiai baugina, žiūrint siaubo filmus. Tačiau ji negali sau pripažinti, kad tai iš tiesų vyksta.

Prisimena, kaip palikusi dviratį mokykloje ji ėjo apsimesdama, kad nepastebi iš paskos sekančios Eleonoros. Paskui didelis sunkvežimis pasuko paskui ją ir užvažiavo ant pėsčiųjų tako.

Smūgis į veidą buvo toks netikėtas, kad ji nespėjo sureaguoti, o kai galiausiai pavyko atsistoti, jai ant veido uždėjo drėgną skudurą.

Ji nesupranta, kiek laiko išbuvo be sąmonės.

Merginos rankos šaltos, labai stipriai suveržtos.

Jai sukasi galva. Trumpam aptemsta sąmonė.

Dženė priglaudžia skruostą prie grindų.

Ji bando nusiraminti – jai negalima susivemti, kol burna užklijuota.

Priekabos plyšyje pakabinta išdžiūvusi žuvies galva skleidžia salsvos smarvės tvaiką.

Dženė vėl pakelia galvą, sumirksi ir pamato metalinę spintelę su pakabinama spyna ir du brezentu uždengtus indus. Pastarieji stipriai pritvirtinti grubiais diržais, o grindys aplink juos šlapios.

Ji bando prisiminti, ką pasakojo su serijiniais žudikais susidūrusios moterys, kaip bandė pasipriešinti ir užmegzti ryšį kalbėdamos apie orchidėjas.

Nėra prasmės rėkti užklijuota burna, niekas jos neišgirstų, nebent vairuotojas.

Dabar kaip tik reikia būti tyliai, geriau, jei jis nežino, kad Dženė jau pabudusi.

Ji pasislenka aukšty, įtempia kūną ir pakelia galvą arčiau rankų.

Sunkvežimis susiūbuoja ir Dženės skrandis tarsi apsiverčia. Jos burna prisipildo vėmalų, ima drebėti raumenys, o užsegamas plastmasinis dirželis rėžia odą.

Nutirpusiais pirštais ji užgriebia lipnios juostos kraštelį ir nusiplėšia nuo burnos. Mergina nusispyjauna, sudrimba ant šono ir bando kuo tyliau kosėti.

Jos rega paveikta kažkokios cheminės medžiagos.

Žiūrėdama pro brezentu apdengtą plieninį rėmą ji jaučiasi, lyg žvelgtų pro šiurkštų drobinį audinį.

Kiekvienas karkaso stulpelis vertikalčiai devyniasdešimties laipsnių kampu rėmėsi į lubas, toliau jomis tęsėsi ir kitoje priekabos pusėje leidosi žemyn.

Prie metalinio rėmo sunkvežimio šonuose buvo pritvirtintos medinės lentos.

Ji sumirksi, sukoncentruoja žvilgsnį ir pastebi, kad kitoje pusėje brezentas pritvirtintas penkiomis eilėmis lentų iš išorės.

Dženė suvokia, kad tai padaryta tam, kad iškraunant krovinį būtų patogų susukti brezentą.

Jei ji surištomis rankomis pasiektų plieninę arką ir persikeltų į kitą pusę, galbūt galėtų pakelti brezentą ir šauktis pagalbos arba atkreiptų kitų vairuotojų dėmesį.

Ji pabando patraukti pririštas rankas, bet iškart užstringa.

Aštrus plastikinis dirželis skaudžiai įsirėžia.

Sunkvežimis persirikiuoja į kitą kelio juostą, Dženė palinksta į šoną ir smilkiniu trenkiasi į statramstį.

Ji atsisėda ir, prisiminusi šį rytą ir pusryčių stalą, skrebučius su marmeladu, kelis kartus nuryja seiles. Mama pasakojo, kad jos tetai vakar į širdies vainikines arterijas buvo įstatyti keturi stentai.

Dženės telefonas gulėjo ant stalo šalia arbatos puodelio. Telefono garsas buvo išjungtas, bet jos žvilgsnį patraukdavo ekrane žybsintys naujienų pranešimai.

Tėtis pyko manydamas, kad Dženė elgiasi neatsakingai. Jis sėdėjo prie stalo ir naršė savo telefone, o mergina širdo dėl neteisybės.

– Kodėl tu visada pyksti ant manęs? Ką aš padariau? Tu tiesiog pats nepatenkintas gyvenimu! – suriko ji ir išėjo iš virtuvės.

Važiuojant į kalvą sunkvežimio grindys sulinguoja.

Nuo brezento atsispindinčioje saulės šviesoje purvinos grindys sublizga.

Tarp sausų molio grumstų ir pajuodusių lapų guli priekinis dantis.

Dženės kraujas prisipildo adrenalino, ji dairosi aplink.

Už dviejų metrų nuo savęs ji pastebi du nulūžusius raudonai nulakuotus nagus. Aplink sunkvežimio rėmo sutvirtinimo stulpą – nutekėjusį kažkieno kraują, sunkvežimio priekabos atvarte – įstrigusį išpeštų plaukų kuokštą.

– Dieve brangus, Dieve brangus, Dieve brangus, – murma Dženė klaupdamasi ant kelių.

Ji ramiai klūpi, šiek tiek atlaisvina rankas veržiantį plastmasinį dirželį ir pajunta lengvą dilgčiojimą, kraujui vėl pasiekus pirštus.

Visas Dženės kūnas dreba, ji dar kartą pabando išsivaduoti iš plastikinio dirželio, bet šis užstrigęs.

– Aš sugebėsiu, – sušnabžda ji.

„Man reikia susikaupti, – galvoja ji, – negaliu pasiduoti panikai.“

Ji dar labiau judina rankas, trauko jas į šonus ir suvokia, kad įmanoma judėti aukštyne žemyn sija, prie kurios ji prižiūri.

Merginos kvėpavimas padažnėja, kai ji voliodamasi nelygiomis grindimis siekia arčiausio brezento krašto. Abiem rankomis sugriebusi jį trukteli, bet kraštas gerai privirintas ir jo neįmanoma pajudinti.

Tada pažvelgia į metalinę spintelę – ant jos siūbuoja neužrakinta spyna.

Dženei vėl kyla noras vemti, bet ji negali gaisiti nė akimirks – kelionė bet kada gali baigtis.

Atsitraukia kiek galėdama toliau nuo sienos, ištempia rankas ir burna siekia spynos. Lėtai pakėlusį spyną įsideda į burną, suklumpa ant kelių ir išsplauna sau ant šlaunų. Tada šiek tiek praskečia kojas, ir spyna nuslysta ant grindų.

Kai sunkvežimis pasuka į šoną, spintelės durys atsidaro. Joje sudėti teptukai, skardinės, žnyplės, peiliai, žirklys, valymo priemonės ir įvairūs skarmalai.

Dženės pulsas padidėja, jai spaudžia galvą.

Sunkvežimio variklio garsas pasikeičia – jis po truputį lėtėja.

Dženė atsistoja, pasitraukia į šoną, galva paremdama atsidariusias spintelės duris, ir ant lentynos tarp dviejų dažų skardinių pamato peilį plastikine rankena.

– Gerasis Dieve, išgelbėk mane, gerasis Dieve, – šnabžda ji.

Sunkvežimis staiga pasuka į šoną ir metalinės durelės trinkteli į Dženės galvą. Smūgis toks stiprus, kad merginai aptemsta akys ir ji suklumpa ant kelių.

Išsivėmusi vėl atsistoja. Dženė pastebi, kad nuo jos riešų ant purvinų grindų varva kraujas.

Ji pasilenkia į priekį, burna siekia peilio koto ir jį įsikanda. Tą akimirką automobilis cypdamas sustoja.

Kai Dženė traukia iš lentynos peilį, girdisi gergždimas.

Stengdamasi nesusižeisti į surūdijusius ašmenis, ji kelia peilį arčiau rankų. Sutelkusi visą dėmesį į plastmasinį dirželį, pradeda jį pjauti.

3

Burnoje laikydama surūdijusį peilį Dženė bando nupjauti jos rankas veržiantį plastmasinį dirželį. Pastebėjusi, kad įpjova dar visai nedidelė, ji stipriau įsikanda peilio rankeną ir darbuojasi toliau.

Mergina galvoja apie tėtį. Apie jo liūdną veidą, kai ryte ji šaukė, apie subraižytą tėčio laikrodžio stikliuką ir beviltiškus rankų mostus.

Ji nesiliauja pjauti, nors burnoje pajunta skausmą. Peilio kotu teka seilės.

Dženė jau buvo bepasiduodanti, kai kažkas trakstelėjo. Ji perpjovė dirželį.

Drebėdama ji nukrenta ant šono, peilis barksteli ant grindų. Atsistoja, rankomis sugraibo peilį, prieina prie dešiniojo brezento krašto ir įsiklauso. Nieko negirdėti.

Dženė turi paskubėti, bet jos rankos taip dreba, kad sunku prispausti peilį prie brezento.

Po kelių akimirų pasigirsta dūzgimas.

Dženė pasuka peilio rankeną ir brezente prie pat šoninės sijos atsargiai įpjauja vertikalią įpjovą. Ji truputį praplatina skylutę ir pro ją pasižiūri laukan.

Jie sustojo degalinėje, neturinčioje pavadinimo, skirtoje sunkvežimiams. Žemė nuklota picų dėžėmis, riebaluotais skudurais ir prezervatyvais.

Jos širdis ima plakti tankiau, darosi sunku kvėpuoti.

Aplink nematyti jokių žmonių ar automobilių.

Asfaltu vėjas gena vienkartinį puodelį.

Dženės skrandis išsipučia, bet jai pasiseka susilaikyti ir neapsivemti, tik sunkiai nuryja seiles.

Jos nugara bėga prakaitas.

Virpančiomis rankomis ji išpjauna horizontalią skylę virš lentų sujungimo, tikėdama si išlipti ir nubėgusi į mišką pasislėpti.

Merginai pasidingoja, kad ji išgirdo sunkius žingsnius ir metalo žvangesį.

Vaizdas vėl darosi neryškus.

Ji išlipa lauk ir tebesilaikydama brezento atsistoja ant platformos krašto. Veidu pajutusi vėją ji susvyruoja ir pameta peilį. Pažvelgus žemyn galva ima suktis, jai rodosi, kad sunkvežimis tuoj apvirs.

Kai Dženė nusileidžia ant žemės, vieną jos kulkšnį šiek tiek nudiegia skausmas. Ji žengteli pirmyn ir išlaiko pusiausvyrą.

Galva taip sukasi, kad ji negali eiti tiesiai.

Kiekvienas judesys jos smegenims siunčia priešingus signalus.

Ūžia degalų pildymo įranga.

Dženė sumirksi ir pradeda eiti. Tą akimirką ją pastebi iš už sunkvežimio kampo išlindusi tamsi figūra. Mergina sustoja, siūbuodama bando trauktis atgal ir pajunta, kad tuoj apsisems.

Ji pasilenkia po purvinu priekabos ir vilkiko sujungimo mechanizmu, ropoja po juo ir pastebi, kad tamsi figūra nuskuba į kitą pusę.

Dženės galvoje sukasi mintis – jai būtina pasislėpti.

Drebančiomis kojomis mergina atsistoja ir suvokia, kad nesugebės nuo vairuotojo pabėgti į mišką.

Ji nebežino, kur yra, pulsas aidis jos ausyse.

Dženė privalo patekti į greitkelį ir sustabdyti pravažiuojantį automobilį.

Žemė po jos kojomis sukasi, medžiai linksta, o pageltusi pievos žolė siūbuoja nuo vėjo.

Sunkvežimio vairuotojo niekur nematyti. „Galbūt jis apėjo aplink sunkvežimį, o gal slepiasi už padangų eilės“, – galvoja Dženė.

Jos skrandis stipriai susitraukia.

Mergina apsidairo į visas puses, stengiasi išlikti pasilenkusi, paskui stipriai sumirksi, bandydama suprasti, kurioje pusėje yra greitkelis.

Girdi žeme velkamų kojų žingsnius.

Ji turi bėgti, privalo pasislėpti.

Keliai linksta, ji vos laikosi atbulomis eidama nuo sunkvežimio. Regi kelias šiukšlių dėžes, informacinį stendą ir kelią į mišką.

Visai šalia pasigirsta variklio riaumojimas.

Dženė žvelgia žemyn į asfaltą. Ji stengiasi susikaupti ir galvoja, kad turėtų šauktis pagalbos, kai šalia savo kojų pamato šmėkštelint šešėlį.

Stambi ranka pagriebia ją už kulkšnies ir pargriauna. Ji krenta ant šono, ir kai jos petys trenkiasi į asfaltą, kakle kažkas traksteli. Vairuotojas, palindęs po sunkvežimiu, traukia Dženę į save. Mergina bando laikytis už padangos, persiverčia ant nugaros ir spardosi laisvąja koja, pataikydama į automobilio pakabą ir spyruoklę, susibraižo kulkšnį, išsilaisvina ir išroplėja lauk.

Ji greitai atsistoja – atrodo, kad visas pasaulis šiek tiek pasviro į šoną. Nurijsi pykinimą ji girdi greitus žingsnius. Dženė spėja, kad vairuotojas bėga aplink sunkvežimį.

Ji metasi pirmyn, pasilenkusi prabėga pro benzino kolonėlės žarną ir kaip galėdama greičiau skuba miško link. Paskui apsižvalgo ir atsitrenkia į žmogų.

– Ei, kas vyksta?

Tai policininkas, besišlapinantis aukštoje žolėje. Dženė įsikabina į jo švarką, laikosi, kad nenugriūtų, ir prisitraukia arčiau.

– Padėkite man...

Ji paleidžia policininko švarką ir dairosi aplink.

– Pasitrauk, – sako jis.

Mergina nuryja seiles ir dar kartą pabando įsikibti į jo švarką. Policininkas stumteli Dženę ir ji suklumpa žolėje, atsiklaupia ant kelių ir apkabina save abiem rankomis.

– Prašau, – suvapa vemdama.

Žemė susiūbuoja ir ji parvirsta ant šono. Mergina mato policininko motociklą, o pro žoles pastebi kažkokį judesį.

Prie jų dideliais žingsniais artėja ilgojo sunkvežimio vairuotojas. Ji pasisuka į šoną ir lyg pro subraižytą stiklą mato jo dėmėtus džinsus ir juodą striukę.

– Padėkite man, – pakartoja ji, tikėdamasi, kad neprasidės spazmai.

Ji bando atsistoti, tačiau tik dar stipriau ima vemti. Vemdama Dženė girdi, kaip vyrai kalbasi. Vienas balsas sako kažką panašaus į „tai mano duktė“ ir „jau nebe pirmas kartas, kai ji pabėgo iš namų ir prisigėrė“.

Dženės skrandis vėl susitraukia, jos burna prisipildo tulžies, ji kosteli bandydama kažką pasakyti ir vėl apsisemia.

– Ir ką man daryti? Pagrasinti, kad atimsiu jos mobiliųjį telefoną?

– Pažįstama situacija, – nusijuokia policininkas.

– Nagi, drauguži, – sako vairuotojas ir patapšnoja policininkui per nugarą, – ji tuoj išsivems ir viskas vėl bus gerai.

– Kick jai metų? – paklausia jis.

– Septyniolika, po metų jau galės priimti savo sprendimus. Bet jei paklausytų manęs, ji studijuotų aukštojoje mokykloje ir jai nereikėtų važinėti sunkvežimiu.

– Prašau, – sušnabžda Dženė, valydamasi slidžius vėmalus nuo burnos.

– Ar ji negalėtų pernaktoti blaivykloje? – paklausia vairuotojas.

– Deja, ne, nes jai dar tik septyniolika, – atsako policininkas ir atsiliepia į radijo pranešimą.

– Neišeikite, – kosteli Dženė.

Skubėdamas savo motociklo link policininkas baigia pokalbį su pranešimų centro atstovu.

Visai šalia sukrankia varna.

Vėjyje sušiugžda aukšta žolė ir Dženė mato, kaip policininkas užsideda šalmą ir užsimauna pirštines. Ji suvokia, kad turi atsistoti, todėl rankomis pasiremia į žemę. Nuo svai gulio ji svyra į šoną, bet susivaldo ir atsiklaupia ant kelių.

Policininkas sėdasi ant motociklo ir jį užveda. Dženė bando jam kažką sušukti, bet šis jos nebegirdi.

Policininkui įjungus pavarą, varna nuskrenda.

Dženė vėl sudrimba ant žemės. Ji girdi, kaip ant asfalto po sunkiomis motociklo padangomis sugirgžda žvyras, ir policininkas dingsta iš jos akiračio.

4

Velykų savaitė, po dviejų savaičių nuo Dženės Lind dingimo

Pamelai patinka maži sniego kristalėliai, susidarantys kalnų slidinėjimo trasoje, kai pradeda tirpti sniegas. Tuomet slidės slysta labai tiksliai.

Ji su dukra Alisa pasitėpė apsauginiu kremu nuo saulės, tačiau vis tiek įdegė. Martinui įdegė nosis ir skruostai.

Kiek anksčiau šiandien jie pietavo „Topstugan“ lauko kavinėje. Buvo taip šilta, kad Pamela ir Alisa nusivilko striukes ir sėdėjo vien tik su megztiniais.

Visiems trims nuo slidinėjimo treniruočių labai skaudėjo šlaunis, tad jie nusprendė šį rytą pailsėti. Alisa ir Martinas leisis į poledinę žūklę, o Pamela viešbutyje pasimėgaus SPA procedūromis.

Kai Pamelai buvo devyniolika, ji su savo draugu Denisu keliavo po Australiją. Ten prie baro ji sutiko vaikiną vardu Gregas, ir jie permiegojo vasarnamyje. Tik grįžusi į Švediją Pamela suprato, kad yra nėščia.

Pamela parašė laišką į „Port Douglas“ barą, adresuotą jūros mėlynumo akių Gregui. Po mėnesio jis atrašė ir paaiškino, kad kuria naujus santykius ir yra pasiruošęs sumokėti už abortą.

Gimdymas buvo sunkus, teko atlikti Cezario pjūvį, tačiau Pamela ir mergaitė išgyveno. Vėliau daktaras atkalbėjo Pamelą ateityje susilaukti daugiau vaikų, tad moteris įsidėjo kontracetinę spiralę, kad daugiau nepastotų. Denisas visą laiką buvo kartu, palaikė Pamelą, skatino ją siekti savo svajonės ir universitete studijuoti architektūrą.

Po penkerių universitete praleistų metų Pamela iškart gavo darbą mažoje architektų kompanijoje Stokholme ir projektuodama vilą Lindingio komunoje sutiko Martiną.

Martinas buvo projektavimo firmos vadybos agentas. Jis keliavo po šalį ir atrodė kaip tikra atspalaidavusi roko žvaigždė su skvarbiomis akimis ir ilgais plaukais.

Pirmą kartą ji su Martinu pasibučiavo per šventę Deniso namuose, kartu pradėjo gyventi, kai Alisai buvo šešeri, o po dvejų metų susituokė. Dabar Alisai šešiolika ir ji pirmus metus mokosi gimnazijoje.

Laikrodis jau artėja aštuntos valandos link, pro viešbučio langus skverbiasi tamsa. Jie paskambino kambarių tarnybai todėl, kol dar neatnešė maisto, Pamela puola rinkti išmėtytas kojines ir megztinius.

Duše Martinas dainuoja *Riders on the Storm*.

Jie ketino valgyti žiūrėdami televizorių, Alisai užmigus, atsidaryti butelį šampano, užsirasinti duris ir pasimylėti.

Pamela surenka dukters drabužius į glėbį ir įeina į jos miegamąjį.

Alisa vienais apatiniais sėdi ant lovos ir rankose laiko telefoną. Ji atrodo taip pat, kaip Pamela jaunystėje. Tokiomis pačiomis akimis, tokiais pat riešutmedžio rudumo plaukais ir tankiomis garbanomis.

– Sunkvežimio valstybiniai numeriai buvo vogti, – sako Alisa, pakeldama akis nuo telefono.

Prieš dvi savaites žiniasklaida pradėjo transliuoti pranešimus apie Katrinholme sumuštą ir pagrobtą Alisos amžiaus merginą.

Merginos vardas toks pats, kaip ir legendinės operos solistės – Dženė Lind.

Atrodo, kad visa Švedija įsitraukė į sunkvežimio iš Lenkijos paieškas.

Policija kreipėsi pagalbos į visuomenę ir sulaukė daugybės patarimų, bet kol kas neapstiko jokių mergaitės pėdsakų.

Pamela grįžta į svetainę, pataiso sofos pagalves ir nuo grindų pakelia televizoriaus pultelį.

Už lango vis labiau temsta.

Pasigirdus beldimų į duris, Pamela krūpteli.

Jau buvo beatidaranti duris, kai iš vonios išlindo dainuojantis ir besišypsantis Martinas. Visiškai nuogas, drėgnus plaukus susisukęs į rankšluostį.

Pamela įstumia jį atgal į vonią, – jis nesiliauja dainavęs, – o pati atidaro duris ir įsileidžia moterį su maisto padėklu.

Pamela pasiima telefoną, kad turėtų kuo užsiimti, kol moteris padengs stalą svetainėje. Jai įdomu, ką moteris pamanė apie dainavimą, sklindantį iš vonios kambario.

– Jam viskas gerai, prisiekiu, – pajuokauja.

Moteris nesišypso, paduoda sąskaitą ant sidabrinio padėklo, paprašo Pamelos užrašyti bendrą sumą bei pasirašyti ir išeina.

Pamela sušunka, kad Martinas išeitų iš vonios, ir pakviečia Alisą. Visi drauge jie sėdi ant didžiulės sofos priešais lėkštes ir stiklines.

Valgydami jie žiūri naują siaubo filmą.

Maždaug po valandos Martinas ir Pamela užmiega.

Pasibaigus filmui, Alisa išjungia televizorių, nuima mamos akinius, nurenka lėkštes ir stiklines, išjungia šviesą, išsivalo dantis ir nueina į savo kambarį.

Greitai slėnis nutyla. Apie trečią valandą ryto danguje pasirodo šiaurės pašvaistė, pilkai melsva šviesa nudažydama medžių kamienus ir išdegintą peizažą.

Pamela pabunda iš sapno nuo vaikiško verksmo. Tylus verkimas liaujasi, bet ji dar nesupranta, iš kur jis sklido.

Moteris guli visiškai ramiai ir prisimena Martino košmarus.

Verksmas sklido nuo grindų šalia lovos.

Kai jie pradėjo susitikinėti, Martinui dažnai prisisapnuodavo negyvi berniukai.

Pamelą sujaudino, kad suaugęs vyras gali prisipažinti bijąs vaiduoklių.

Ji prisiminė vieną naktį, kai jis pabudo rėkdamas.

Jie sėdėjo virtuvėje ir gerė ramunėlių arbatą. Pamelos kaklo plaukai pasišiaušė, kai Martinas išsamiai apibūdino susapnuotą šmėklą.

Berniuko veidas buvo pilkas, jo šlapi plaukai atrodė lyg sušukuoti sudžiūvusiu krauju, nosis sulaužyta, o viena akis iššokusi iš akiduobės.

Vėl pasigirsta raudojimas.

Pamela jau visiškai atsibunda ir ryžtingai papurto galvą.

Po langu ūžia radiatorius ir nuo jo kylantis karštas oras kuria iliuziją, lyg už naktinių užuolaidų slėptųsi vaikas, glausdamas savo veidą prie medžiagos.

Ji norėtų pažadinti Martiną, bet nedrįsta kalbėti.

Visai prie pat lovos vėl pasigirsta verksmas.

Jos širdis ima plakti smarkiau, rankomis ji ieško Martino, bet lova jau atvėsusi.

Suriečia kojas ir susigūžia. Staiga pagalvoja, kad verksmas sklinda nuo jos lovos, bet tada garas nutyla.

Pamela ryžtingai siekia lempos ant naktinio staliuko – tamsoje ji negali nieko įžiūrėti.

Atrodo, kad lempa padėta toliau, nei buvo vakar vakare.

Įsitempusi, rankomis ieškodama lempos ir jos įjungimo virvelės, ji bando išgirsti net ir menkiausią garselį.

Verksmas vėl pasigirsta – šįkart arčiau lango, ir Pamela, sugriebusi virvutę, uždega šviesą.

Staiga užsidegus šviesai Pamela sumirksi, užsideda akinius, išlipa iš lovos ir pamato Martiną su pižaminėmis kelnėmis gulintį ant žemės.

Jis sapnuoja kažką siaubingo, jo skruostai drėgni nuo ašarų. Ji atsiklaupia prie jo ir uždeda ranką ant peties.

– Mielasis, – atsargiai prabyla, – mielas, tu...

Martinus surinka ir iškart atsimerkia.

Sutrikęs jis mirksi, apsidairo aplink ir pasižiūri į Pamela. Jo burna juda, bet jis neištaria nė žodžio.

– Tu iškritai iš lovos, – sako ji.

Atsiremdamas į sieną jis atsisėda, nusivalo burną ir spokso priešais save.

– Ką sapnavai? – ji paklausia.

– Nežinau, – jis sušnabžda.

– Košmarą?

– Nežinau, mano širdis plaka kaip pašėlus, – taria jis ir grįžta atgal į lovą.

Ji atsigula šalia ir paima jį už rankos.

– Tau nereikėtų žiūrėti siaubo filmų, – sako ji.

– Ne, – jis nusišypso ir jūdvių akys susitinka.

– Tu juk žinai, kad ten tik vaidinama, – sako Pamela.

– Ar tikrai?

– Ten ne tikras kraujas, o pomidorų padažas, – ji pajuokauja ir įgnybia jam į žandą.

Pamela išjungia šviesą ir prisitraukia Martiną arčiau. Kaip galėdami tyliau jie pasimyli, o paskui apsikabinę užmiega.

5

Po pusryčių Pamela guli lovoje ir savo *iPad'e* skaito laikraščius, o Alisa ir Martinas ruošiasi išeiti.

Saulė jau pakilo ir permatomi varvekliai tirpo už lango. Martinas dievina poledinę žvejybą. Jis daug kalba apie tai, kaip gulėti ant pilvo, stebėti saulės apšviestus plotus ir sekti eketės link artėjančias dideles raudonas lašišas.

Viešbučio durininkas rekomendavo žvejoti Kalšone, žuvininkystės baseine, netoli Indasveleno upės. Ten daug žuvies, lengva nusigauti automobiliu, bet vis tiek reikia paisyti taisyklių.

Alisa padeda sunkią kuprinę prie durų, pasikabina ledo nagelius – prietaisą, padedantį išsigelbėti įkritus į vandenį – ir užsiriša batus.

– Aš jau pradėdau gailėtis, – sako ji ir atsistoja. – Masažas ir veido procedūros skamba labai viliojamai.

– Aš mėgausiuosi kiekviena akimirka, – iš lovos pasigirsta Pamelos balsas, – aš...

– Baik, – nutraukia Alisa.

– Maudysiuosi, kaitinsiuosi pirtyje, pasidarysiu manikiūrą...

– Prašau, nenoriu to girdėti.

Pamela užsivelka plonytį chalată, prieina ir stipriai ją apkabina, pabučiuoja Martiną ir tradiciškai jiems palinki siaubingos žvejybos.

– Neužtrukite per ilgai ir būkite atsargūs.

– Mėgaukis vienatvė, – nusišypso Martinas.

Alisos oda tokia šviesi, palyginus su raudonai rudais plaukais, kyšančiais iš po kepurės.

– Užsisek striukę prie kaklo, – primena Pamela.

Ji patapšnoja per Alisos skruostus, šiek tiek palaiko uždėjusi ant jų rankas, nors ir jaučia dukters nekantrumą.

Du maži apgamėliai po kairiąja jos akimi Pamelą visada sugraudina.

– Kas nutiko? – nusišypso Alisa.

– Smagus laikas!

Jiedu iškeliauja ir Pamela stovi tarpduryje, kol abu dingsta koridoriuje.

Ji uždaro duris, įeina į kambarį ir, išgirdusi gurgždimą, sustoja.

Tirpstantis sniegas stogu slysta žemyn, suspindi ties langu ir sunkiai šlumšteli ant žemės.

Pamela pasiima maudymosi kostiumėlį, frotinį chalată ir šlepetes, į medžiaginį krepšį įsimeta kambario raktus, telefoną bei knygą ir išeina iš apartamentų.

SPA erdvės visiškai tuščios, nes visi išvykę į kalnus. Vanduo baseine skaidrus, jame atsispindi miškas ir sniegas už lango.

Tarp dviejų poilsio kėdžių ant stalo Pamela palieka savo krepšį, pasikabina chalată ir eina prie suolelio su švariais rankšluosčiais.

Viename baseino šone išrikiuotos kolonos.

Ji pasineria į drungną vandenį ir ima lėtai plaukti. Po dešimties ilgų yrių ji sustoja prie siaurojo baseino krašto ir mėgaujasi panoraminiu vaizdu.

Norėtų, kad Martinas ir Alisa būtų kartu.

„Kaip magiška“, – galvoja ji ir apžvelgia saulės nutviekstus kalnus ir miškus.

Ji parplaukia atgal, išlipa iš baseino, atsisėda ant baltos kėdės ir pradeda skaityti.

Prie jos prieina jaunas vyras ir pasiteirauja, ar ji ko nors norėtų. Nors dar rytas, Pamela užsisako taurę šampano.

Sunkus sniegas nuo eglų šakų krenta ant žemės. Šakos sujuda ir mažos snaigės priešais saulę sukasi ratu.

Ji perskaito dar tris knygos skyrius, išgeria šampaną ir nusiima akinius. Tada atsistoja, nueina į pirtį ir susimąsto apie vis sugrįžtančius Martino košmarus.

Jo tėvai ir du broliai žuvo automobilio avarijoje, kai Martinas buvo mažas. Jis iškrito pro priekinį stiklą, į asfaltą nusibrozdingamas visą nugarą, bet išgyveno.

Kai ji ir Martinas susitiko, Pamelos geriausias draugas Denisas dirbo psichologu jaunimo klinikoje ir specializavosi gydyti sielvartą. Jis privertė Martiną atsiverti ir papasakoti apie netektį ir jį persekiojantį kaltės jausmą.

Pamela sėdi pirtyje, kol visiškai suprakaituoja, tada nusimaudo duše, užsivelka sausą maudymosi kostiumėlį ir eina į masažo kambarį. Ją pasveikina moteris randuotu skruostu ir liūdnomis akimis.

Ji nusivelka maudymosi kostiumėlio viršutinę dalį, atsigula ant pilvo, o masažuotoja jos klubus užkloja rankšluosčiu.

Moters rankos šiurkščios, o karšti aliejai kvepia lapais ir mediena.

Pamela užsimerkia ir leidžia mintims išsisklaidyti.

Ji įsivaizduoja, kaip Martinas ir Alisa nueina tuščiu koridoriumi ir net neatsisuka atsisveikinti.

Moters pirštų galiukai leidžiasi stuburu žemyn iki pat rankšluosčio kraštelio. Ji masažuoja ir viršutinius užpakalio raumenis, todėl Pamelos šlaunys šiek tiek praskėstos.

Po masažo ir veido gražinimo procedūrų Pamela ketina sugrįžti prie baseino ir užsisakyti taurę vyno ir sumuštinį su krevetėmis.

Moteris pasišlaksto rankas šiltu aliejumi, jos delnai slysta nuo liemens per šonkaulius aukštyn iki pažastų.

Pamelos kūnu perbėga šurpas, nors masažo kambaryje labai šilta.

Galbūt todėl, kad atsipalaiduoja raumenys.

Ji vėl pagalvoja apie Martiną ir Alisą, jos vaizduotė kažkodėl juos piešia ant aukštos kalvos.

Kalšonas yra tarp kalnų, ledas plieno pilkumo, o jie abu matomi tik kaip juodi taškeliai.

Masažas baigiasi, moteris Pamelą užkloja šiltu rankšluosčiu ir išeina iš kambario.

Pamela dar kurį laiką paguli, paskui ryžtingai atsikelia ir apsivelka maudymosi kostiumėlio viršutinę dalį.

Apsiavusi šlepetes, pajunta nuo jų sklindančią vėsą ir drėgmę.

Tolumoje girdėti sraigtasparnio ūžesys.

Pamela pereina į kitą kambarį ir pasisveikina su kosmetologe, maždaug dvidešimties metų šviesiaplauke mergina.

Kol jai atlieka odos giluminio valymo ir šveitimo procedūras, Pamela užmiega. Kosmetologei gaminant molio kaukę pasigirsta beldimas į duris. Ji atsiprašo ir nueina jų atidaryti.

Pamela girdi greitai kalbantį vyrą, bet negali suprasti, ką jis sako. Po kurio laiko mergina grįžta į kambarį su keista išraiška akyse.

– Atsiprašau, bet atrodo, kad įvyko nelaimingas atsitikimas, – sako ji.

– Nelaimingas atsitikimas? – kiek per garsiai paklausia Pamela.

– Sako, kad nėra pavojaus, bet jums geriau vykti į ligoninę.

– Kurią ligoninę? – paklausia ji ir išsitraukia telefoną.

– Į Ostersundą, Ostersundo ligoninę.

6

Skubėdama viešbučio koridoriais Pamela nepastebi, kad jos chalatas neužrištas. Ji skambina Martinui ir su vis didėjančia baime klausosi telefono pypsėjimo.

Martinus neatsiliepia, ir ji pradeda bėgti. Net ir pametusi vieną šlepetę nesustoja.

Ant minkšto kilimo ji palieka drėgnus pėdsakus.

Pamela skambina Alisai – skambutis iškart peradresuojamas į balso paštą.

Stovėdama prie lifto spustelį mygtuką, nusispiria antrą šlepetę ir drebančiomis rankomis vėl surenka Martino numerį.

– Atsiliepk, – sušnabžda.

Ji dar kurį laiką palaukia lifto, bet neapsikentusi nusprendžia lipti laiptais. Laikydamosi už turėklą ji kopia kas antrą laiptelį aukštin.

Antro aukšto laiptų aikštelėje ji vos neužkliūva už palikto kibiro su grindų laku.

Pamela apeina kibirą ir toliau lipa aukštin galvodama apie tai, ką pasakė šviesiaplaukė.

Ji kalbėjo, kad nėra jokio pavojaus.

Bet kodėl Martinas ir Alisa neatsiliepia?

Trečiame aukšte Pamela kiek suklumpa, palinksta į priekį, atsiremia į sieną ir, atgavusi pusiausvyrą, pradeda bėgti.

Uždususi ji sustoja prie kambario durų ir kortele-raktu atsirakina duris. Įėjusi į apartamentus ji nuskuba prie stalo, ant grindų netyčia nuverčia dėžutę su lankstinukais, surenka registratūros numerį ir paprašo iškviesti taksi.

Ant maudymosi kostiumėlio Pamela užsivelka sausus drabužius. Pasiėmusi rankinuką ir telefoną išeina iš kambario.

Važiuodama taksi ji vis bando prisiskambinti Alisai ir Martinui arba susisiekti su jais trumposiomis žinutėmis.

Galiausiai Pamela prisiskambina į ligoninę. Ji pasikalba su moterimi, bet ši teigia, kad negali atskleisti jokios informacijos.

Pamelos širdis plaka kaip pašėlusį, ji prisiverčia ant tos moters nešaukti.

Už automobilio lango mirga medžių kamienai ir krintančios sulipusios snaigės. Tamšūs medžiai stovi tiesūs. Kirtavietėje pradingsta padangų žymės. Kelio juosta šlapia nuo tirpstančio sniego.

Pamelos rankos sudėtos maldai, ji prašo Dievo, kad Alisai ir Martinui nieko nebūtų nutikę.

Jos mintys blaškosi pašėlusiu greičiu, kurdamos įvairius scenarijus: jų išnuomotas automobilis nučiuožė nuo slidinėjimo kalno, juos užpuolė per eglyną bėgusi meška, meškėrės kabliukas susisuko ir pataikė į akį, pasitempė kulkšnį.

Pamela daugiau nei trisdešimt kartų skambino Martinui ir Alisai, siuntė teksto žinutes ir elektroninius laiškus, bet nesulaukė jokio atsakymo, o taksi jau įvažiavo Ostersundą.

Ligoninė – didelis rudas pastatų kompleksas su saulėje spindinčiais įstiklintais vidiniais praėjimais.

Asfaltas šlapias nuo tirpstančio sniego.

Vairuotojas įsuka į ligoninę ir sustoja prie įėjimo, Pamela jam sumoka ir su vis labiau augančiu nerimu išlipa iš automobilio.

Ji skuba palei rudą sieną, dekoruotą keistomis kraujo raudonumo medinėmis detalėmis, nuskuba į Skubiosios pagalbos skyrių, pamojuoja registratorei ir lyg per atstumą girdi savo pačios balsą.

Drebančiomis rankomis parodo savo asmens dokumentą.

Barzdotas vyras registratūroje paprašo jos prisėsti laukiamajame, bet ji lieka stovėti, nudelbusi akis į savo batus ir juodą kilimą.

Ji galėtų išsitraukti telefoną ir paieškoti informacijos apie autoįvykius naujienų tinklapiuose, bet nesiryžta.

Šito ji bijojo visą gyvenimą.

Pamela pacina kelis žingsnius, apsisuka ir pasižiūri į barzdotą vyrą.

Suvokusi, kad negali ilgiau laukti, ji nusprendžia pati eiti į palatas ir ieškoti savo šeimos.

– Pamela Nordstriom? – artėdamas paklausia slaugytojas-padėjėjas.

– Kas nutiko? Man nepavyko nieko sužinoti, – sunkiai nurijusi seiles taria Pamela jiems žingsniuojant koridoriu.

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„Adrenalino antplūdis neatslūgs iki paskutinės pastraipos!“

- Litteratursiden, Danija

Jauna mergina dingsta pakeliui iš mokyklos. Nepaisant policijos ir šeimos pastangų, jos rasti nepavyksta... Po penkerių metų ji randama žiauriai nužudyta žaidimų aikštelėje Stokholmo viduryje.

Pasinaudojęs stebėjimo kamerų įrašais, detektyvas Jonas Lina suseka liudininką. Pasirodo, Martinas turi psichinę negalią ir neprisimena to, ką matė. Tai smarkiai traumotas žmogus, kuris kaltina save dėl dukters mirties. Jonas nusprendžia susisiekti su psichiatru Eriku Marija Barku ir pabandyti išsiaiškinti tiesą per hipnozę. Tačiau Martino žmona gauna įspėjimą: jei liudytojas kalbės, artimas nekaltas žmogus mirs... Kas ir kodėl grobia jaunas merginas? Ką pagrobėjas su jomis daro? Jonas Lina susiduria su nauja šiurpia byla, kur niekas nėra tuo, kuo atrodo iš pirmo žvilgsnio... „Vėdros žmogus“ tapo perkamiausia 2020 m. knyga Švedijoje vos per 10 dienų, kai buvo parduota daugiau nei ketvirtis milijono egzempliorių.

Nuotrauka: Ewa-Marie Rundquist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorilai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiege Larssonu.

↑
SURINKITE VISĄ DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

↑
AŠTUNTASIS DETEKTYVO JONAS LINO
SERIJOS ROMANAS

Kiekviena nupirktą
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-700-4

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS